

پنجشنبه ۱۵ اردیبهشت ماه ۱۴۰۱ • ۱۴۴۳ شوال ۳ • 5 May 2022

نگاهی به رسانه‌ها

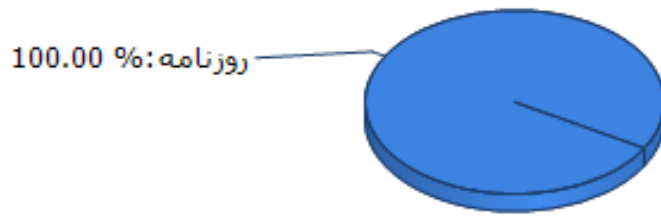
بازتاب اخبار تئاتر در روزنامه‌ها

تعداد کل محتوا : ۲

روزنامه

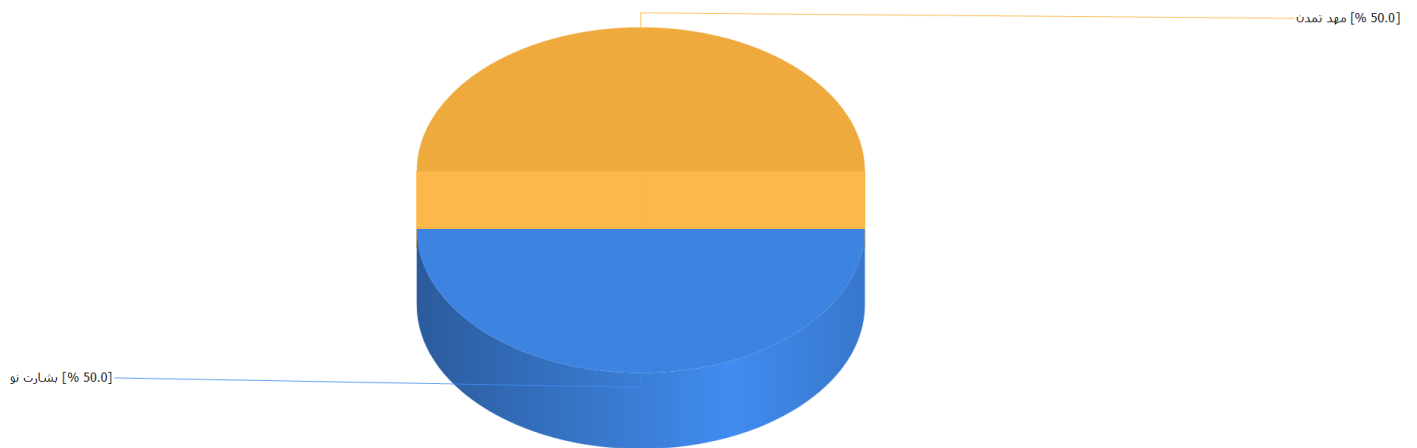
۲

گزارش فراوانی و درصد فراوانی مطالب مرتبط با تاثیر در رسانه های مکتوب

درصد فراوانی	فراوانی	نام منبع	ردیف
۵۰/۰	۱	بشارت نو	۱
۵۰/۰	۱	مهد تمدن	۲
۱۰۰	۲	جمع کل	

نمودار فراوانی و درصد فراوانی مطالب مرتبط با تئاتر در رسانه های مکتوب

فهرست اخبار تئاتر در رسانه های مکتوب

صفحه	عنوان	رسانه
۶	اخبار تئاتر در رسانه های مکتوب	
۷	بدببیری نسل امروز تئاتر بین گرانی بلیط و خصوصی شدن تئاتر است	بشارت نو
۸	جشنواره تئاتر کوتاه ارسباران ظرفیت بین المللی دارد	مهد تمدن

◀ اخبار تئاتر در رسانه های مکتوب

مشکلات خصوصی شدن و بازگشت سرمایه در این عرصه از زبان یک کارگردان: بدیاری نسل امروز تئاتر بین گرانی بلیط و خصوصی شدن تئاتر است

گرفتن وی‌اودی‌ها و شبکه‌های نمایش خانگی در سه سال اخیر، به جای سینما رفتن، حضور در سالن تئاتر را انتخاب می‌کنند و فیلم را در خانه به صورت جمعی تماشا می‌کنند و به نظرم چنین اتفاقی ویژه و قابل بررسی است.

به اعتقاد شما، نسل امروز تئاتر چقدر می‌تواند یا بدین آثار نمایشی برای ارتقای خودش تلاش کند؟ آیا تئاتر دیدن در سبید فرهنگی دانشجویی تئاتر قرار دارد؟

این روزها به واسطه خصوصی شدن تئاتر، ما دیگر کم‌تر آثار متفکرانه‌ای را روی صحنه می‌بینیم، چون در تولید نمایش‌ها به بازگشت سرمایه باید بیشتر از هر چیزی دقت کنیم. بدیاری نسل امروز تئاتر بین این است که با توجه به گران شدن بلیت تئاتر و باقی ماجراها نمی‌تواند همه نمایش‌ها را ببیند و بعضی موقع‌ها در انتخاب اثری که می‌خواهد آن را روی صحنه ببیند کم می‌آورد و گاهی انتخاب غلطی می‌کند؛ یعنی آن اثر نمایشی چیزی به او اضافه نمی‌کند. اما زمان خیلی راحت‌تر می‌شد تئاتر دیدن. به طور مثال، در بازه سال‌های ۸۹ تا ۹۳ هیچ نمایشی روی صحنه نبود که آن را ندیده باشیم و اکثراً هم اجراهای نبودند که برای مخاطب عام ساخته شده باشند. برای همین فکر می‌کنم این مساله در پرورش نسل بعدی بسیار اثرگذار باشد و باید به فکر نمایش تئاتر این نسل باشیم. راه‌کارهای فراوانی هم وجود دارد؛ دولت می‌تواند سوسپدی به دانشگاه‌ها بدهد تا بر اساس آن دانشجویان بتوانند بلیت آثار روی صحنه را با تخفیف‌های خوب ببینند.

به طور کلی به نظر می‌رسد که بالا رفتن قیمت بلیت نمایش‌ها نسبت به گذشته، مانع از کاهش تماشاگر شده است. آیا راه‌حلی برای تعامل بین قیمت بلیت و تعداد مشارکت مخاطب وجود دارد؟

این مساله خیلی تخصصی است و من نمی‌توانم به طور کامل به آن ورود کنم. اما یادم می‌آید که بدیهه‌ها وقتی کسی کار تئاتر می‌کند اصلاً دغدغه مالی نداشته و می‌دانست که دولت و اداره کل هنرهای نمایشی بخشی از هزینه‌هایش را تأمین می‌کند و در نتیجه میزان فروش یا «فروختن» برایش دغدغه نبود و برای همین، تمام تبلیغاتش در راستای «دیده شدن» نمایش بود نه فروش. وقتی برای دیده شدن کار تلاش کنی، منطقی‌تر و اصولی‌تر کار و حتی تبلیغات می‌کنی اما امروز برای فروش بیشتر، کارگردان‌ها دست به دامان هر ماجرای می‌شوند. مثلاً دستمزد بازیگران خیلی عجیب و غریب شده و هر کسی هر عددی می‌خواهد، می‌دهد. طوری که عدد دادن بازیگران برای دستمزدشان شبیه تاس انداختن شده است؛ اما آن موقع هیچ کسی نمی‌توانست هزار تومان بیشتر از آنچه در قراردادهای تیب مشخص شده بود بخواهد. نبودن این تیب امروز باعث شده هر بازیگری که در تئاتر، دستمزدی را طلب کند که یک بازیگر تئاتری با ۱۵ سال سابقه جرات بیان چنین رقمی برای دستمزد خود ندارد؛ چنان‌که از این افزایش قیمت بلیت تئاتر نسبت به گذشته هم برمی‌گردد به مسائل اقتصادی؛ قضاوت درباره این مساله آن‌قدر راحت نیست که بگویم نباید بلیت تئاتر گران شود؛ در شرایطی که کارگردان نمی‌تواند هزینه‌های تولیدش را برگرداند به ناچار بلیت باید گران شود تا خرجی که کرده به این وسیله تأمین شود. در نتیجه رقم فعلی بلیت بسیاری از تئاترها، عددی معقول است.

اما سوال اصلی و مهم‌تر این است که آیا این عدد برای مخاطب هم قابل پرداخت است؟ کاهش تعداد تماشاگران نشان می‌دهد که پاسخ به این سوال متأسفانه «خیر» است.

سجاد تابش: کارگردان نمایش «مختومه» می‌گوید: این روزها به واسطه خصوصی شدن تئاتر، ما دیگر کم‌تر آثار متفکرانه‌ای را روی صحنه می‌بینیم. چون در تولید نمایش‌ها به بازگشت سرمایه باید بیشتر از هر چیزی دقت کنیم. بدیاری نسل امروز تئاتر بین این است که با توجه به گران شدن بلیت تئاتر و باقی ماجراها نمی‌تواند همه نمایش‌ها را ببیند. اما زمان مسا خیلی راحت‌تر می‌شد تئاتر دیدن.

«سجاد تابش» کارگردان نمایش «مختومه» که این روزها در خانه هنرمندان روی صحنه است، در گفتگو با ایلنا از اجرای این نمایش، دغدغه‌اش به عنوان یک بازیگر حتی در مقام کارگردان، افزایش هزینه‌های تولید تئاتر که منجر به افزایش قیمت بلیت شده و تغییر مخاطبان تئاتر در سه سال اخیر می‌گوید. مشروح این گفتگو را می‌توانید در ادامه بخوانید.

نمایشنامه «مختومه» داستانی پر تلاطم در مورد صدور حکم به ناحق را روایت می‌کند؛ چرا این نمایشنامه را انتخاب کردید؟ و اساساً چه دغدغه‌ای را به عنوان کارگردان در مورد انتخاب متن داشتید؟

من به واسطه تجربه‌های شخصی خود و مطالعاتی که درباره گذشته ایران داشتم، با این مساله مواجه بودم که از خیلی قبل‌تر، با مترضانی نسبت به سیستم‌های دیکتاتوری مواجه بودیم که توسط آن سیستم مورد غضب واقع می‌شدند و همیشه برای سرکوب‌شان راه‌کارهایی اتخاذ می‌شد؛ بعضی از سیستم‌ها به حذف فیزیکی روی می‌آوردند و برخی دیگر طرف را زندانی و حبس می‌کردند. اما همیشه به واسطه حضور جراید و مطبوعات باید پاسخگو می‌بودند. این اتفاق در همه نظام‌های دیکتاتوری وجود داشته و دارد، و همیشه هم یکسری راه‌کارهایی بودند که وقتی پای

جوامع بین‌المللی مانند حقوق بشر و سازمان ملل و وسط می‌آمد مجبور بودند مسئولیتش را گردن یکسری آدم بیاندازند. این آدم‌ها همواره مجرم‌هایی هستند که خودشان خیلی راحت و به سادگی حذف می‌شوند. این مساله دغدغه فکری من در چند سال گذشته بوده است و همیشه درباره‌اش حرف می‌زدم. وقتی دیدم متن «مهدی زنده» یکی از بزرگ‌ترین دغدغه‌هایم را مطرح می‌کند، سراغش رفتم. من جامعه‌شناس نیستم و نمی‌توانم راه‌کار ارائه دهم چون کار آرتیست این نیست؛ بلکه باید فقط و فقط یک معضل را نمایش دهد. برای همین به نظرم رسید که این متن را تبدیل به تئاتری کنم تا متفکران و جامعه‌شناسان آن را ببینند و مانند یک دمل چرکین که سرش باز شده آن را بررسی کنند و شاید به راه‌کاری برای برطرف کردنش رسیدند.

برای رسیدن به چنین اجرایی که منطقی بر دغدغه‌ها پتان باشد چه روندی را طی کردید و بازیگران را بر اساس چه معیارهایی انتخاب کردید؟

پیمان مقدم و فرزاد اسدیان از دوستان من بودند و به واسطه دوستی با آن‌ها دلم می‌خواست کاری را با آن‌ها انجام دهم. محمدرضا ایمانیان را به لحاظ خصوصیات فیزیکی و تجربه اجرایی‌اش انتخاب کردم و دلم می‌خواست نقشی را ایفا کند که کمی با کاراکتر و پرسونای شخص‌اش متفاوت باشد. به همین خاطر برای نقش «گوروش» او را انتخاب کردم. علیرضا ساوه‌درودی هم از آن جایی که به واسطه تجربه‌اش در تئاتر، تلویزیون و سینما بازیگر ویژه‌ای است و در نمایشی هم با او به هم‌بازی بودیم، همیشه دوست داشتم با او تئاتری کار کنم. تمرین‌ها یک سال و نیم البته

به صورت منقطع طول کشید چون با ورود هر موج تازه‌ای از کرونا به کشورمان، متوقف می‌شد. هر موقع کار می‌خواست سر و ششکی بگیرد به ناچار تعطیل می‌شد تا رسید به اجرا روی صحنه. در پروسه تمرین تا اجرا، دلم می‌خواست خودم را از این نمایش حذف کنم تا همه‌جوره توسط بازیگران اتفاق بیفتد و روی صحنه هیچ چیزی به جز بازیگر دیده نشود. چون خودم را بیش از هر چیزی، بازیگر می‌دانم و دلم می‌خواست در نمایشی که کارگردانش هستم، اثری بازیگر محجور روی صحنه برود. به خاطر همین دغدغه، این متن را انتخاب کردم چون فرم روایی و میزانشی که می‌طلبد، بازیگر محور است.

به عنوان کارگردانی که سال‌ها کار بازیگری کرده‌اید، برای تجربه تئاتری بعدی خود، کارگردانی را ترجیح می‌دهید یا بازیگری؟

قطعا برای من بازیگری اولویت اول است اما هیچ وقت انرژی کارگردانی از من کم نمی‌شود و دلم می‌خواهد بسازم هم به این کار ادامه دهم. چون برایم شبیه یک مسیر کشف و شهود جدید است؛ همان قدر که بازیگران و سایر عوامل در پروسه اجرا تلاش و تمرین می‌کنند من هم به عنوان کارگردان دلم می‌خواهد تجربه‌ای داشته باشم که فقط در حد کارگردانی نباشد. انتخاب متن، بازیگران و... همگی در نهایت به شیوه بازی‌ها برمی‌گردد. دلم می‌خواهد یک کشف و شهود در بازیگری داشته باشم. یعنی آزمون و خطاهایی که خودم قرار نیست طی کنم اما آن را با شیوه‌ای که دوست دارم و الا ن به آن فکر می‌کنم با چند بازیگر پیش ببرم. به همین خاطر در چنین راستایی، کاری را کارگردانی می‌کنم. اما قطعاً بازیگری برای من اولویت اصلی است و باز هم بازی را ادامه خواهیم داد.

مخاطب امروز تئاتر بعد از کرونا با مخاطب قبیل از این پاندمی چقدر فرق دارد؟ آیا یک هنرمند باید خودش را با ذائقه مخاطب همراه کند یا دغدغه‌هایش را به صحنه ببرد؟

مخاطب امروز تئاتر بعد از کرونا خیلی با مخاطب قبیل فرق دارد؛ جالب است که در این شب‌هایی که اجرا داشتیم خیلی کم‌تر پیش آمده کسانی را که به عنوان «مخاطب تئاتری» می‌شناسیم، در سالن ببینیم. اکثراً با مخاطب‌هایی مواجه بودم که در این بازه کرونایی توسط نمایش‌های پاپولارتری با تئاتر آشنا شدند. به واسطه همین به نظر من نه الزام اما حضور کارهای مخاطب‌پسندی که ممکن است حتی از نظر کیفی هم بحث درباره‌شان زیاد باشد؛ در تئاتر امروز بسیار موثر می‌دانم. چون باعث می‌شود مخاطب از جای دیگری به سمت و سوی تئاتر بیاید و با حال و هوای آن آشنا شود. درحالی که تا قبل از کرونا شاهد چنین جریانی لاقط به این شدت نبودیم. شاید این دسته از مخاطبان به واسطه قدرت

جشنواره تئاتر کوتاه ارسباران ظرفیت بین المللی دارد

مدیرکل فرهنگ و ارشاد اسلامی آذربایجان شرقی با بیان اینکه جشنواره ملی تئاتر ارسباران ظرفیت تبدیل شدن به جشنواره بین المللی را دارد، افزود: برای رسیدن به این منظور باید یکسری استانداردها و ظرفیت بندی ها مانند محل های اجرا، تجهیزات نمایشی و سایر موارد ایجاد شود. سیدقاسم ناظمی افزود: این ظرفیت ها در حال بررسی از سوی اداره کل فرهنگ و ارشاد اسلامی آذربایجان شرقی است.

وی با اشاره به برگزاری شانزدهمین دوره جشنواره سراسری تئاتر کوتاه ارسباران در سال جاری اظهار داشت: فراخوان این دوره از جشنواره به زودی منتشر می شود.

مدیرکل فرهنگ و ارشاد اسلامی آذربایجان شرقی با بیان اینکه تئاتر کوتاه ارسباران به یک برند برای شهر اهر تبدیل شده است، گفت: در ۱۵ دوره گذشته جشنواره سراسری تئاتر کوتاه ارسباران به عنوان ظرفیت مهم و مثبتی در جهت ارتقای سطح فرهنگ و هنر استان شناخته می شود.